

Scénář: Hedvika Šišková

Paní Hedvika Šišková se narodila 1. září 1932. Za svobodna se jmenovala Pešáková. Své dětství trávila v nedalekých Prusinovicích, kde její rodina vlastnila obchod s potravinami. Když pamětnici bylo osm let, začala druhá světová válka.

„Maminčin bratr utekl do ciziny. Utekl přes Rusko. Tam ho chytili. Zavřeli. A utekl před Arábií až do Anglie. A bojoval u Tobruku.“

Kvůli útěku strýce byla velká část rodiny pamětnice v koncentračním táboře.

„Ale maminku jsem zachránila. Protože pro ni přišel gestapák. Já jsem měla vysoké horečky. Objímala jsem ji a nechtěla ji pustit. A ten gestapák byl takový asi slušný. Odešel.“

Osvobození prožívala paní Hedvika v Prusinovicích.

„Týden jsme byli ve sklepech. Měli jsme tam všechno nachystané naštok: postele.“

V té době to bylo v Prusinovicích nebezpečné.

„Škola byla podminovaná a celý týden všichni muži od 18 let byli ve škole. A já jsem neměla 12 roků a maminka klidně řekla: zanes tatínkovi oběd a od lesa partyzáni už stříleli a já jsem přemýšlela, kde mám vlastně jít, aby mě to nezasáhlo.“

Sama pamětnice byla nejdříve zaměstnána v punčochárně. Následně pracovala ve zdravotnictví. V roce 1952 si vzala manžela Miroslava, se kterým se seznámila po válce. Vychovali spolu tři děti: Petra, Pavlu a Magdu. Dnes pamětnice žije i se svým manželem v pečovatelském domě v Holešově. Spolu jako manželé jsou už 70 let. Dnes má pamětnice 11 pravnoučat a 6 vnoučat.

A jakých slov se pamětnice vždy držela?

„Nelhat, nekrást a mět se rád. Lásky je nejdůležitější v životě.“